

ЗА КОГО ВВАЖАЮТЬ ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ?

Міжконфесійні відносини за кордоном - відкриття Української Православної Церкви КП у Франкфурті на Майні.

«А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує» (Мф 5:44)

Маючи багатомільйонну паству в Україні та чи немалу кількість українців, що перебувають за кордоном, Українська Православна Церква КП звичайно турбується про забезпечення їх духовного життя за межами Батьківщини. Представництво у Німеччині не велике, потреба у церкві зростає, тому відкриваються нові парафі - це є радісним. Але чи легким є початок нової парафії, тим більше за кордоном? – мало хто задумується. А ще точніше – чи легким є формування української парафії? За кого приймають українців, та як до них ставляться?...

Ми знаємо, що доля Київського Патріархату не легка й на Батьківщині. Країна, яка була початком Хрещення Русі, Київської Русі, мусить на сьогоднішній день боротися за право мати свою Помісну Церкву, досить дивно, але факт.

Ситуація за кордоном є нажаль не кращою, бо відносини між церквами залишаються на такому ж рівні, диктованому політикою держав чи патріархій, по принципу власності та розділу на твоє – чи моє, забуваючи, що Церква – перш за все являється «Тілом Христовим», яке не можна ділити, Христос є «Головою Церкви» та не погано би було прислухатися до Його Волі, звирити, чи поступаємо згідно Його заповідям...

Виразним прикладом міжконфесійної ненависті, чи може краще назвати це – недружності з боку інших православних церков - є недавнє відкриття парафії у м. Франкфурті на Майні (Німеччина).

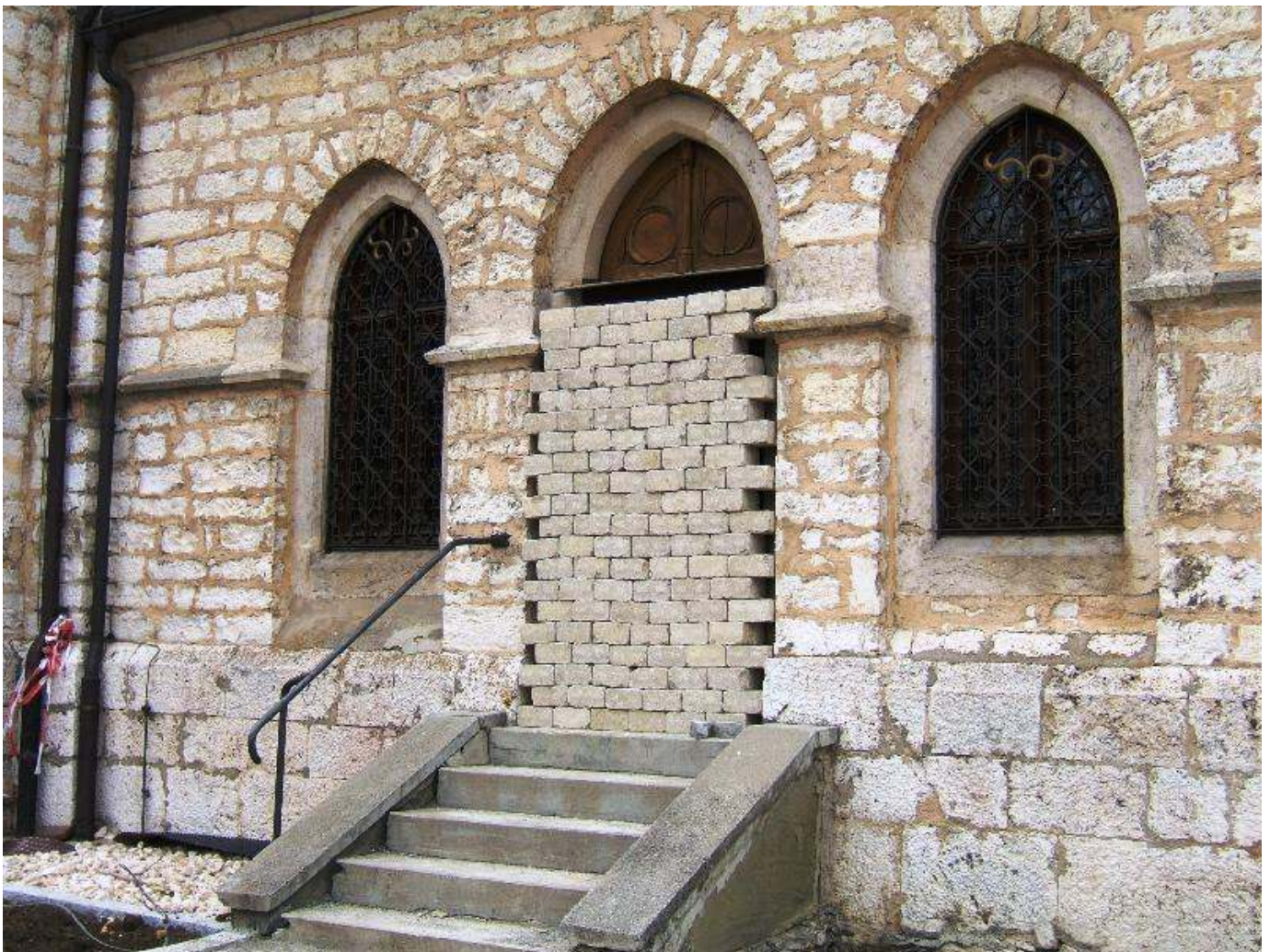
«До цієї події ми готувалися декілька місяців. Була проведена установчі збори громади УПЦ КП у Франкфурті на Майні 14 листопада 2009 року, проведені переговори з німецькими державними міжконфесійними організаціями. Після тривалого процесу пошуку церковного приміщення, ми отримали дуже приємну пропозицію від священника Атенагора відкрити регулярні богослужіння у "малій" каплиці Грецької Православної Церкви у Франкфурті. Він є досить відомою людиною у Франкфурті і один з провідних грецьких священнослужителів у Німеччині. Його бажання нам домогти було дуже щире і по-християнськи відкрите. Грецька Православна Церква свого часу знаходилася точнісінько у такому ж міжконфесійному становищі, як і УПЦ КП зараз. Важливо додати, що він попередньо узгодив свою пропозицію із регіональним єпископом ГПЦ у Гесені.

Після узгодження днів богослужіння із священниками, ми запросили на відкриття церкви друзів та знайомих, дали оголошення в газеті ...»

Перша літургія на новому місці планувалась на неділю, 14 березня 2010 року.

У п'ятницю парафіяни отримали шокуючу новину від грецького священника, що нажаль він змушений відмовити надання українській церкві приміщення у зв'язку з **«неймовірно великим тиском з боку єпископів інших православних церков»** з вимогами, не допустити, що би Українська Парафія Київського Патріархату отримала підтримку від Грецької Церкви. В результаті, священнику не залишилося вибору, як вибачатися, що не в його волі виконати свій добрий намір...

Божественної Літургії у неділю, 14 березня 2010 року не відбулося. Але громада УПЦ КП у Франкфурті **продовжує пошук** церкви для богослужінь та приміщення для зборів громади, про власну Церкву - поки що залишається тільки мріяти.



Що ж відбулося насправді - не потрібно особливого розуму, щоби догадатися, які саме церкви були проти, та з якими аргументами?... «неканонічні», «розкольники» та тому подібне... Від цих збочених неєвангельських штампів свідомі християни, слава Богу, поступово звільняються та не бояться вірити, не бояться бути переслідуваними, чи приниженими, через те що політичні сили штучно розставляють межі церкви.

Слід зауважити, що у випадку Франкфурту, мова не йшла про безкоштовне надання приміщення, а лише звичайну оренду, за відповідну, чи посильну плату. Мова не йшла про євхаристичне єднання, а лише про дружні відносини та про підтримку серед християн, про свого роду християнську солідарність, якщо це можна так назвати. Як бачимо у греків не було з цим особливих проблем...проблеми в основному від ще ближчих по духу церков, що, нажаль, забувають про заповіді любові та діють на рівні адміністративних структур, щось подібне було до прищестя Христа на прикладі законників та фарисеїв...чи варто до цього повертатись?

Якщо про язичників пише апостол Павло – *"народи, що не відають Бога, єством своїм законне творять і бажане Богу чинять"* (Рим 2:14), то чи люди котрі думають, що Бога знають, тим більше не повинні чинити бажане Богу, чи церкви, що вважають себе «канонічними» - не повинні прагнути до миру, до єднання у Христі? Можливо відповідь полягає у тому, що признавати можна тільки того, хто підкоряється тій чи іншій адміністративній структурі церкви? - Можливо, але вартує пригадати епізод з Євангелія, який часто (або навмисно) забувають ті люди, які переконані у своїй вибраності:

А Іван відповів і сказав: "Учителю, ми бачили одного чоловіка, що Ім.'ям Твоїм демонів виганяв, і ми заборонили йому, бо він з нами не ходить". Ісус же відповів йому: "Не забороняйте, бо хто не проти вас, той за вас!" (Лк 9:49-50).

Можна впевнено сказати, що будь яка Церква прийняла би з радістю іновірців, чи «язичників» у свою віру, але що заважає єдності з християнами, які вірять однаково, визнають один і той самий «Символ Віри»? Важко зрозуміти, звідки беруться у цих людей сили, чи впевненість, що можна засуджувати мільйони християн, виключати з Церкви, відлучати від Христа, лише через тимчасові непогодження між політиками, хто дасть за це відповідь?

То за кого ж вважають Православних Українців? - За ворогів? – але ж і цих потрібно любити...чи язичників, які згідно євангелії теж мають надію на спасіння? Чи може всеж за християн?

За кого би не їх не вважали - ось що потрібно відповідати: *«35 Хто нас відлучить від любові Христа? Чи страждання, чи утиски, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч? {36 Так, як написано: За Тебе вбивають нас щодня, нас вважають за овець, призначених на заріз.} 37 Але в цьому всьому перемагаємо – завдяки Тому, Хто нас полюбив. 38 Адже я переконаний, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, 39 ні висота, ні глибина, ні будь-яке інше творіння не зможе нас відлучити від Божої любові, яка в Ісусі Христі, нашому Господі! (Послання апостола Павла до Римлян 8, 35. 37-39)*

Слід також не забувати простий факт на прикладі католицької церкви, яка у звичайній православній літературі теж не є канонічною та називається «церквою відступницею», єдиною правдивою вірою в Христа - є звичайно віра православна.

Не дивлячись на це - католицька церква налічує у світі біля 1-го мільярду своїх віруючих... чи вони усі підуть у пекло? А ще простіший приклад – маленькі протестантські громади, які налічують деколи 100 – 200 чоловік, але дійсно вірять від серця в Христа – ці точно підуть у перло, чи може не усі? Досить складне богословське питання, бо коли богослови дискутують на теми, «що ж відбудеться з ненародженими дітьми, які не були хрещеними (аборти)», підуть їх душі у пекло, чи в рай? То вартувало би про живих християн теж подумати, а ще краще – насправді поєднуватись у Христі, а не тільки голословити, коли молимося в церкві « ..за благостояння Святих Божих Церков та єднання усіх...»

Українці
м. Франкфурту на Майні